

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KĀRENA VAITA

*Laika upes
krastos*

KĀRENA VAITA

*Laika upes
krastos*

KAREN WHITE

*The Time
Between*

KĀRENA VAITA

*Laika upes
krastos*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © Harley House Books, LLC, 2013
All rights reserved

Kārenas Vaitas romāna "Laika upes krastos"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vaka foto © goodmoments/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-909-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Manam vīram Timam
Paldies par tavu mīlestību un pacietību
pēdējos divdesmit piecos gados*

Atzinības

Pirmkārt un galvenokārt es pateicos saviem lasītājiem par viņu entuziasmu un laipnajiem vārdiem un par to, ka viņi ir ielaiduši mani savā dzīvē. Bez jums es nespētu veikt savu darbu.

Paldies arī manai izcilajai komandai *New American Library* izdevniecībā – pārdošanas, mārketinga un publicitātes nodrošinātājiem –, visiem, kas ir tik brīnišķīgi strādājuši, lai mani romāni izietu pasaulē. Jūs vienmēr spējat izjust grāmatas īsto garu un katru reizi radīt kaut ko patiešām īpašu. Un milzīgs paldies manai komandai izdevniecībā – Sindijai Hvanai, Klērai Zaienai, Karai Velšai un Leslijai Gelbmenai – par jūsu sacītajiem iedrošinošajiem vārdiem un man sniegto atbalstu. Kā tas labi zināms, autori ir neiedomājami jūtīgi, tomēr jums allaž izdodas panākt, lai es noticētu tam, ka patiešām zinu, ko daru. Paldies arī manai aģentei Kārenai Solemai, kura ir bijusi kopā ar mani jau no pašiem sākumiem.

Egnesai Džū, Gabijai Stīvensai, Īditai Stīfelai, Voltam Maselam es saku paldies par man dāsni veltīto laiku un pacietību, atbildot uz maniem jautājumiem par ungāru valodas frāzēm un terminiem. Tikai ļoti lūdzu – nelieciet man pamēģināt kādu no tiem izrunāt!

Paldies jaukajiem cilvēkiem Edisto salā. Un jo īpaši tiem, kas strādā Edisto grāmatveikalā, – par visiem brīnišķīgajiem izpētes materiāliem un mūsu izcilajai gidei Dotijai no “Edisto ceļojumu biroja”. Tu šo salu un visu tās bagāto vēsturi padarīji dzīvu.

Un jau atkal saku paldies Daienai Vaizai par viņas profesionāles viedokli grūtniecības un dzemdniecības jautājumos. Tu esi man palīdzējusi tik daudz grāmatu tapšanā, tomēr vēl aizvien priecīgi un pacietīgi atbildi uz visiem maniem jautājumiem.

Paldies manām visu laiku labākajām draudzenēm Vendijai Veksai un Sūzanai Krendalai. Pat nespēju noticēt, ka jūs vēl aizvien atbildat uz maniem telefona zvaniem pēc tam, kad esat kopā ar mani pārdzīvojušas kārtējo grāmatas nodošanas termiņu. Paldies par smago darbu, ko esat veikušas manā labā. Un mana redaktore arī saka jums paldies.

Un visbeidzot, tomēr nebūt ne mazsvarīgāk – ļoti pateicos savai ilgi cietušajai ģimenei. Timam, Meganai, Konoram. Var jau būt, ka es jums negatavoju maltītes, taču tas nenozīmē, ka tāpēc nemīlu jūs.

LAIKS IR LIELĀKAIS ATTĀLUMS STARP DIVĀM VIETĀM.

Tenesijs Viljamss

Pirmā nodaļa

Eleanora

Pirmo reizi es nomiru tajā vasarā, kad man palika septiņpadsmit gadu. Es atceros tveici. Gaiss bija tik spiedīgi karsts, ka varēja sajukt, kā māršas augsne tvikst saulē, un gaisā vijās sēra salkanais smārds. Tas bija tik stiprs, ka raisīja savādas izjūtas par kādu citu pasauli. Smaržīgās mārsmilgas garie stieбри izskatījās apātiski, to gali bija padevēgi noliekušies. Asinis kā izkausēts varš krājās manā atvērtajā mutē, kad es pacēlos pāri savam salauzītajam augumam, kas gluži kā lupatu lelle bija izplājies putekļaina ceļa malā. "Ļaujiet man doties projām," es nodomāju, pavisam viegla, bez svara lidinādamās virs tā. Tomēr es jutu, kā trausls, gandrīz netverams sirdsapziņas un pelnīta soda pavediens joprojām sien mani pie šīs zemes. Vēl pirms tam, kad saklausīju sirēnu gaudošanu un manas mātes vaimanas, es jau zināju, ka ilgi vairs nebūšu mirusi.

Balansējot uz robežas starp šo un citu pasauli, es vēroju savu māti. Viņa bija nolikusi pār Īvas augumu, un manas māsas kājas bija saliekušās tik dīvaini, kā noteikti nevajadzētu būt. Turpat pie Īvas bija arī divi neatliekamās palīdzības medīķi, kas vienlaikus pūlējās pastumt manu māti tālāk. Viens

mediķis pamanīja arī mani. Biežais ceļmalas krūmājs bija gandrīz pilnībā paslēpis manu augumu. Mediķis notupās man blakus, viņa pirksti piekļāvās manam kaklam, mēģinot saustīt pulsu. Es neko nejutu un tikai pasīvi vēroju, itin kā būtu kļuvusi par skatītāju kinoteātrī.

Es ievēroju, ka mediķis bija jauns, ar bieziem gaišiem matiem un muskuļotiem apakšdelmiem, kuri atstaroja saules gaismu un atsaucā man atmiņā smaržīgās mārsmilgas. Es cieši pētīju šo cilvēku un nemaz neatskārtu, ka viņš jau veic atdzīvināšanas pasākumus. Es vēl aizvien nejutu neko. Mana uzmanība vairāk bija pievērsta mātai un mātei, kura joprojām nebija paskatījusies uz manu pusi. Un es pat īsti negaidīju, ka viņa to darīs.

Un tur bija arī Glens. Garš, slaiks un spēcīgs, viņš piegāja te pie manis, te atkal pie Īvas, un tā vēl un vēl. Viņa spēki bija par vājiem, lai palīdzētu, un šī izmisīgā staigāšana tikai sacēla putekļus.

Kāds sauca mani vārdā, un es dzirdēju šo balsi. Sākumā iedomājos, ka tas ir mans tēvs, kurš atnācis, lai aizvestu mani projām no divām salauzītām meitenēm, kliezdošās mātes un biežajiem, smagā karstuma pielijušajiem gaisa viļņiem. Mušas spindzēja un mēģināja nolaisties uz sīkās asiņu straumītes, kas plūda no manas atvērtās mutes, tikai es tās nedzirdēju un arī nejutu. Man ienāca prātā, ka vajadzētu taču kādam tās aizgaiņāt projām, un tad es tālāk aiz kokiem ieraudzīju koka baznīcu. Vēl tikai pirms īsa brīža, kad mēs abas ar Īvu stūmām savus divriteņus pa putekļaino ceļu un ķiķinājām kā mazas meitenes, kādas reiz bijām, es šo celtni nebiju ievērojusi. Likās neiespējami, ka es būtu varējusi to nepamanīt.

Spoži baltās balsinātās sienas un augstais zvanu tornis nežēlīgajā saules svelmē mirdzēja kā svētība. Virs sarkanajām

arkveida durvīm bija uzkrāsots vārds "Dievnams", tam apkārt bija žogs ar sarūsējušiem vārtiem, kas virinājās, radot iespaidu, ka mirušo gari staigā pa tiem iekšā un ārā. Likās pilnīgi neloģiski, ka baznīca atrodas šādā vietā – starp gigantiskiem ozoliem un koši zaļiem krūmājiem. Taču baltais krāsojums mirdzēja saulē un izskatījās svaigs, uz ieejas durvīm vedošie koka pakāpieni bija līdzīgi un daudzu simtu pēdu nogludināti. Uz paša augšējā sēdēja ļoti liela auguma sieviete, un viņas āda bija kokogles krāsā. Sievietes pirksti veikli darbojās ar prāvu kaula adatu, no smaržīgās mārsmilgas darinot grozu.

Lai arī viņa neskatījās uz mani, es biju pilnīgi pārliecināta, ka mani saukusi tieši viņa.

– Kas tu esi? – man gribējās pavaicāt, tomēr es spēju tikai skatīties uz šo sievieti un viņas pirkstiem, kas ņirbēja ap groza sāniem.

Sieviete paņēma grozu vienā rokā, piecēlās un tuvojās man. Viņa uz mirkli apstājās, paraudzījās lejup uz mani, viņas stāvs kā žēlsirdīgs eņģelis uz brīdi manam saules kvēldētajam ķermenim deva ēnu no cepinošās speltes. Sieviete lēnām notupās blakus mediķim un paliecās uz manu pusi. Šķita, ka viņš vispār nemana šo sievieti, lai gan viņa bija pieliekusi galvu pie manas auss. Vārdi izskanēja ļoti skaidri, un man likās, ka es sajutu vēsu dvesmu, kas pieskārās manam vaigam, viņai runājot. – Ne visi mēs aizmiegam, kad aizveram acis, ne visi aizejam, kad atvadāmies.

Mani ietricās sāpes kā cieta dūre, kāds spēks vilka mani atpakaļ uz zemes, atpakaļ manā ķermenī, kurā biju mitinājusies nu jau septiņpadsmit gadus. Es izdvesu vaidu – garu ledainu nopūtu. Es atvēru plakstus un ieskatījos mediķa zīlajās, pārsteiguma pilnajās acīs. Es pagriezu galvu, meklēdama sievieti, taču vairs nebija ne viņas, ne arī baznīcas. Par

to, ka viņa vispār te bijusi, liecināja tikai sarūsējušo vārtiņu čikstoņa un viegls, saules kveldētās smaržīgās mārsmilgas aromāts.

Es raudzījos skaidrajās, zilajās debesīs un klausījos, kā māte sauc manas māsas vārdu atkal un atkal. Man augstu virs galvas plašajā zilgmē lēnus lokus meta balts gārnis.

"Ne visi mēs aizmiegam, kad aizveram acis, ne visi aiz-
ejam, kad atvadāmies."

Man nebija skaidrs, ko viņa bija vēlējusies pateikt, tomēr es atskārtu, ka man ir dota vēl viena dzīve, lai to noskaidrotu.

Bija pagājuši gandrīz četrpadsmit gadi, bet man joprojām tas nebija izdevies.

Otrā nodaļa

Eleanora

Glens gaidīja, kamēr es ar pūlēm pievārēju aplupušās verandas kāpnes mūsu Ziemeļčārlstonas mājā, vienā rokā nesdama iepirkumu maisus ar produktiem, bet otrā joprojām žņaugdama siknaudu, kas bija palikusi pēc brauciena ar autobusu.

– Tu kavējies, – Glens klusi sacīja, nākdams uz manu puši. Viņa garās kājas un kustības bija tik graciozas kā dejotājam.

Tieši viņa garās kājas tajā karstajā vasaras dienā pirms daudziem gadiem izglāba Īvas dzīvību un laikam jau arī manu. Glens skrēja pēc palīdzības, un garās kājas ātri nesa viņu uz priekšu, tāpat kā bija padarījušas viņu par skrejceļiņa zvaigzni skolas un koledžas divu pirmo kursu laikā. Viņš nekad nav bijis mans. Pat tajos tālajos laikos. Jau kopš pirmā mirkļa, kad Īva viņu ieraudzīja “Karolīnas” krodziņā malkojam kokakolu ar pušiem no militārās koledžas, tādiem pašiem kadetiem kā viņš, – šis puisis uzreiz piederēja viņai.

Dziestošajā gaistošās dienas gaismā es uzsmaidīju Glenam.

– Misteram Bofēnam vajadzēja, lai es pirms aiziešanas pabeigtu projektu.